

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5CdoPr/1/2026
Identifikačné číslo spisu: 8720202682
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8720202682.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobkyne Mgr. N. I., narodenej XX. Y. XXXX, O., K. Č.. XXXX/X, zastúpenej obchodnou spoločnosťou IKC - advokátska kancelária s. r. o., Prešov, Hruny 11B, IČO: 56 108 222, proti žalovanému Park kultúry a oddychu, Prešov, Hlavná 50A, IČO: 00 187 437, zastúpenému advokátom JUDr. Martinom Staroňom, Prešov, Hlavná 89, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a iné s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Cpr/15/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. augusta 2025 č. k. 14CoPr/1/2025 - 375, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému voči žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 03. 12. 2024 č. k. 19Cpr/15/2023-314 z 03. 12. 2024 (druhým v poradí) žalobu zamietol (I. výrok) a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom konania po zmene žaloby pripustenej uznesením č. k. 9Cpr/14/2021-122 z 10. 05. 2022 okresného súdu bolo určenie, že skončenie pracovného pomeru zo 16. 07. 2020 dané žalovaným žalobkyni je neplatné, pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá a žalovaný je povinný v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobkyni špecifikovanú náhradu mzdy.

1.1. Súd prvej inštancie vykonaním dokazovaním ustálil, že žalovaný ako zamestnávateľ a žalobkyňa ako zamestnanec uzavreli 02. 11. 2015 pracovnú zmluvu, ktorým dňom medzi nimi vznikol pracovný pomer. Druh práce bol dohodnutý ako „poverená riadením Parku kultúry a oddychu“, doba trvania pracovného pomeru bola zjednaná ako určitá „do návratu Mgr. N. R., riaditeľa Parku kultúry a oddychu z verejnej funkcie prednostu Okresného úradu Prešov, najneskôr však do 02. 05. 2016“. Miesto výkonu práce zamestnanca bolo dohodnuté Mesto Prešov, pracovisko Park kultúry a oddychu, Hlavná 50, 080 01 Prešov a v bode 7., že zamestnávateľ a zamestnanec sa nedohodli na skúšobnej dobe. Podľa dohody

o zmene pracovnej zmluvy z 31. 05. 2016 bola žalobkyňa ako zamestnanec povinná vykonávať druh práce riaditeľka Parku kultúry a oddychu s tým, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, do návratu Mgr. N. R., ktorý je dlhodobo uvoľnený na výkon verejnej funkcie, do funkcie riaditeľa Parku kultúry a oddychu, resp. do skončenia alebo zániku jeho pracovného pomeru, ak by táto skutočnosť nastala skôr. Dňa 31. 05. 2017 bola medzi zmluvnými stranami uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy v podobe zmeny pracovného času zamestnanca na 37,5 hodín/týždenne (100% pracovný úväzok). Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vyhotovilo 15. 07. 2020 oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. SPSČ-OU2-2020/003022 (§ 82 ods. 7 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zákon o štátnej službe“) a v spojení s § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe došlo dňom 15. 07. 2020 ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca Mgr. N. R. z dôvodu odvolania z funkcie prednostu Okresného úradu Prešov. Z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 15. 07. 2020 č. SPSČ-OU2-2020/003035 vyplynula doba trvania štátnozamestnaneckého pomeru Mgr. N. R. od 04. 12. 2014 do 15. 07. 2020. Primátorka Mesta Prešov Ing. Andrea Turčanová oznámila písomnosťou z 15. 07. 2020 žalobkyňi, že jej pracovný pomer uzavretý na dobu určitú na základe pracovnej zmluvy z 02. 11. 2015 v znení jej neskorších zmien v spojení s uznesením Mestského zastupiteľstva Mesta Prešov č. 392/2016 z 23. 05. 2016 skončil dňa 15. 07. 2020 z dôvodu zániku verejnej funkcie, do ktorej bol Mgr. N. R., riaditeľ Parku kultúry a oddychu dlhodobo uvoľnený a jeho nástupom na pracovné miesto, z ktorého bol dlhodobo uvoľnený dňa 16. 07. 2020; prevzatie tohto oznámenia žalobkyňa potvrdila svojím podpisom. Žalobkyňa písomnosťou doručenu žalovanému 03. 08. 2020 oznámila, že v súlade s § 71 ods. 2 Zákonníka práce (v skratke „ZP“) sa zmenil jej pracovný pomer na dobu neurčitú a naďalej trvá; žalovaný žalobkyňi 11. 08. 2020 odpovedal, že funkcia riaditeľky Parku kultúry a oddychu skončila žalobkyňi dňom 15. 07. 2020. Podľa Štatútu Parku kultúry a oddychu v Prešove zriadilo Mestské zastupiteľstvo v Prešove uznesením č. 70/1992 z 13. 04. 1992 podľa § 11 ods. 3 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov dňom 01. 05. 1992 mestskú príspevkovú organizáciu Park kultúry a oddychu (ďalej len „PKO“), so sídlom na Hlavnej ul. č. 50 v Prešove, IČO: 00 187 437, ktorého štatutárnym orgánom je riaditeľ, vymenúvaný a odvolávaný v zmysle § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Podľa Dodatku č. 1 k Štatútu Parku kultúry a oddychu v Prešove z 10. 04. 2019, účinného dňa 01. 05. 2019, štatutárnym orgánom príspevkovej organizácie je riaditeľ, ktorého menuje a odvoláva mestské zastupiteľstvo na návrh primátora mesta. Výsluchom žalobkyne aj svedkov Mgr. P. O., Mgr. O. J., Mgr. M. O., N. K., Mgr. N. R., z čestných prehlásení Mgr. M. O. zo 04. 12. 2020 a Ing. arch. O. M. zo 07. 12. 2020, textových správ a emailovej komunikácie bolo potvrdené, že žalobkyňa bola prítomná 16. 07. 2020 v práci a zúčastnila sa V. ročníka Festivalu architektúry a dizajnu FEAD 2000. Mgr. N. R. žalobkyňu oboznámil deň vopred, t. j. 15. 07. 2020 so svojím odvolaním z funkcie prednostu Okresného úradu Prešov k 15. 07. 2020 a tým, že sa od 16. 07. 2020 opäť ujíma funkcie riaditeľa PKO a že od uvedeného dátumu žalobkyňa nie je riaditeľkou ani zamestnankyňou PKO. O akcii FEAD 2000 nevedel a žalobkyňi nedal súhlas, resp. nepožiadala ju o účasť na tomto stretnutí on ani nikto zo strany zamestnávateľa, alebo Mesta Prešov. Podľa súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že žalobkyňa s vedomím zamestnávateľa vykonávala prácu aj po 15. 07. 2020, a teda že by došlo k zmene jej pracovného pomeru z doby určitej na dobu neurčitú. Poukázal aj na to, že žalobkyňa v žalobe vôbec neuvádzala telefonát medzi ňou a svedkom R. zo dňa 15. 07. 2020, o ktorom sa zmienila až pri výpovedi na pojednávaní. Okresný súd vo svetle výpovedí svedkyne K. a O. hodnotil skutočnosť, že by svedok R. žalobkyňi pri tomto telefonáte neuviedol najpodstatnejšiu okolnosť dňa, t. j. že žalobkyňa nebude od nasledujúceho dňa pôsobiť na pozícii riaditeľky žalovaného, ako neudržateľnú.

1.2. Vychádzajúc z § 13 ods. 3, § 48 ods. 1, § 59 ods. 1 a 2, § 71 ods. 1 až 3 a § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) súd prvej inštancie uzavrel, že bolo iba rozhodnutím žalobkyne zúčastniť sa akcie, ktorej sa zúčastnil aj ďalší zamestnanec, hoci si vzhľadom na vykonané dokazovanie musela byť vedomá, že už nevykonáva funkciu riaditeľky PKO a zúčastniť sa na uvedenej akcii môže minimálne s vedomím riaditeľa Mgr. N. R.. Preukázané nebolo, že žalobkyňa s vedomím zamestnávateľa - žalovaného vykonávala prácu aj po 15. 07. 2020 a došlo by k zmene jej pracovného pomeru z doby určitej na dobu neurčitú. Pracovný pomer žalobkyne so žalovaným sa skončil kvalifikovaným uplynutím času, t. j. na základe právnej udalosti dňa

15. 07. 2020 priamo zo zákona a uplynutím doby určitej, a to zánikom verejnej funkcie Mgr. N. R..

1.3. Výrok o náhrade trov konania zdôvodnil súd prvej inštancie za aplikácie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) úspechom žalovaného v konaní.

2. Krajský súd v Prešove (v ďalšom aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 26. augusta 2025 č. k. 14CoPr/1/2025 - 375 potvrdil rozsudok (I. výrok) súdu prvej inštancie a žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (II. výrok). Po rekapitulácii teoretických záverov týkajúcich sa jednotlivých žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov a poukázuc na viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP) a dôvodmi odvolania podaného žalobkyňou (§ 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd konštatoval, že súdom prvej inštancie bol zistený skutkový stav v postačujúcom rozsahu a zo zistených skutočností bol ustálený vecne správny právny záver. Odvolací súd si preto osvojil vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré poukázal a ktoré doplnil.

2.1. Odvolací súd uviedol, že riaditeľ je v zmysle čl. 3 bodu 1. Štatútu žalovaného zo 07. 04. 2014 jeho štatutárnym orgánom. Mgr. N. R. bol odvolaný z funkcie prednostu Okresného úradu Prešov uznesením vlády SR č. 471 z 15. 07. 2020 dňom 15. 07. 2020, čím zo zákona skončil jeho štátnozamestnanecký pomer. K zmene pracovného pomeru dohodnutého na dobu určitú na pracovný pomer na neurčitú dobu v zmysle § 71 ods. 2 ZP by mohlo dôjsť iba v prípade, že sa žalobkyňa dňa 16. 07. 2020 zúčastnila pracovnej porady k FEAD-u s vedomím zamestnávateľa. Pre záver o pokračovaní v práci s vedomím zamestnávateľa je postačujúce, že o ďalšom výkone práce zamestnanca vedel akýkoľvek zamestnancovi nadriadený vedúci zamestnanec a aby mu v tom (t. j. v pokračovaní vo výkone práce, pozn. dovolacieho súdu) zamestnávateľ (člen štatutárneho orgánu alebo iný nadriadený vedúci zamestnanec) zabránil. K takejto zmene pracovného pomeru nedôjde, ak o ďalšom výkone práce zamestnancom najbližší nadriadený vedúci zamestnanec nevedel, ak zamestnávateľ svoj nesúhlas s ďalším výkonom práce neprejavil v dôsledku omylu, ktorý u zamestnávateľa zamestnanec vyvolal a ani v prípade, ak by Zákonníkom práce stanovená fikcia zmeny obsahu pracovného pomeru bola v rozpore s prejavenu vôľou účastníkov pracovnoprávneho vzťahu.

2.2. Z vykonaného dokazovania podľa žalobkyne nevyplývalo, že svedok Mgr. R.Č. ako riaditeľ žalovaného dňa 16. 07. 2020 nevedel, že ona bude v uvedený deň pokračovať v práci, pretože bol žalobkyňou o pracovnej porade k FEAD-u a o zámere jej účasti na nej oboznámený. Svedok žalobkyňu kontaktoval telefonicky 15. 07. 2020, kedy sa dohodli na vzájomnom stretnutí nasledujúceho dňa a žalobkyňa mu oznámila aj svoju účasť na uvedenej porade. Popierala ale, že by jej svedok v rámci tohto telefonického rozhovoru oznámil jeho odvolanie z funkcie prednostu okresného úradu a nástup do funkcie riaditeľa žalovaného nasledujúcim dňom, a tým aj skončenie jej pracovného pomeru a nesúhlas s jej účasťou na danej porade. Súd prvej inštancie mal podľa odvolacieho súdu opodstatnene za to, že ide o nepreukázané tvrdenie proti tvrdeniu a nemožno dospieť k záveru, že by svedok, ktorý sa dňom 16. 07. 2020 vrátil do funkcie riaditeľa (štatutárneho orgánu) žalovaného, mal informáciu aj o tom, že účasť žalobkyne na porade k FEAD-u dňa 16. 7. 2020 má byť výkonom jej práce pre žalovaného, majúcim za následok zmenu pracovného pomeru. Podľa odvolacieho súdu vedomosť zamestnávateľa, že zamestnanec pokračuje po uplynutí dohodnutej doby vo výkone práce, spočíva aj v tom, že zamestnávateľ si uvedomuje, že zamestnanec vykonáva prácu pre neho napriek tomu, že dohodnutá doba pracovného pomeru tohto zamestnanca skončila. Povinnosť zastupovať žalovaného navonok je obsahom pracovných povinností jeho riaditeľa, pričom svedok Mgr. R. vedel, že dňom 16. 07. 2020 opätovne nastúpil na miesto žalobkyne; v súvislosti s týmto poznatkom nemožno u neho automaticky predpokladať vedomosť, že žalobkyňa sa označenej porady zúčastňovala ako riaditeľka žalovaného, a teda pre neho vykonávala prácu.

2.3. Za špecifikum označil odvolací súd to, že k skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť u štatutárneho zástupcu zamestnávateľa opätovným ujatím sa funkcie po skončení doby prerušenia pracovnoprávneho vzťahu aj to, že určitá doba trvania pracovného pomeru žalobkyne nebola vymedzená konkrétnym dátumom, ale závisela od udalosti, ktorej čas nebol vopred známy; táto udalosť nastala náhle a od Mgr. R. vyžadovala ukončenie pôvodnej funkcie, t. j. odovzdanie okresného úradu. Osoba, ktorá sa mala ujať výkonu funkcie štatutárneho zástupcu zamestnávateľa (svedok Mgr. R.) tak urobila

až potom, ako výkonom práce v tento deň malo podľa žalobkyne dôjsť k transformácii jej pracovného pomeru na neurčitý čas. Žalobkyňa pred súdom prvej inštancie ale uvádzala, že až po porade k FEAD-u dňa 16. 07. 2022 oznámila Mgr. R. sms správou možnosť stretnúť sa s ním. Pokiaľ za tejto situácie svedok až v priebehu dňa (a nie hneď v ranných hodinách) od žalobkyne prevzal výkon funkcie riaditeľa žalovaného (potom ako toho istého dňa formálne odovzdal funkciu prednostu okresného úradu po svojom odvolaní z nej), len formalistickým výkladom §-u 71 ods. 2 ZP by bolo možné z účasti žalobkyne na uvedenej porade vyvodzovať bez ďalšieho zmenu jej pracovného pomeru na neurčitý čas. Zmyslom označeného ustanovenia je totiž umožniť zamestnancovi pokračovať vo výkone práce pre zamestnávateľa aj bez formálnej zmeny pracovnej zmluvy v prípade, ak zamestnávateľ si je výkonu práce zamestnanca vedomý, konkludentne s jej vykonávaním súhlasí a žiadnym spôsobom neprejaví s výkonom takejto práce nesúhlas.

2.4. Za správny označil odvolací súd právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku vedomosti žalovaného o výkone práce žalobkyne pre neho dňa 16. 07. 2020 a námietky žalobkyne, že svedok R. neurobil vo vzťahu k žalobkyňi žiaden úkon, ktorým by jej zabránil v účasti na porade k FEAD-u, ako aj o vedomosti žalobkyne o odvolaní svedka z funkcie prednostu, a tým o skončení jej pracovného pomeru až nasledujúceho dňa za právne bezvýznamné. S ohľadom na výpovede svedkov K. a O. odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa napriek tomu, že to v konaní popierala, musela byť dňa 15. 07. 2020 svedkom Mgr. R. telefonicky oboznámená s jeho odvolaním z funkcie prednostu a s tým, že nasledujúceho dňa začne vykonávať funkciu riaditeľa žalovaného, v dôsledku čoho ďalší výkon tejto funkcie žalobkyňou už 16. 07. 2020 nie je možný. Vedomosť žalobkyne pre právne posúdenie sporu nie je relevantná, pretože zmenu jej pracovného pomeru je podstatná vedomosť žalovaného, že vykonáva pre neho závislú prácu po dátume, ktorým malo dôjsť k skončeniu dohodnutého pracovného pomeru na dobu určitú. Ani procesné postavenie žalobkyne ako slabšej strany sporu nemôže zmeniť výklad hmotnoprávnej normy.

2.5. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru odvolací súd poukázal na to, že § 77 ZP taxatívne vymedzuje spôsoby skončenia pracovného pomeru, v prípade ktorých je možné domáhať sa určenia jeho neplatnosti; skončenie pracovného pomeru na dobu určitú uplynutím dojednanej doby medzi ne nepatrí. Oznámenie o skončení pracovného pomeru z 15. 07. 2020 má deklaratórny význam, nejde o právny úkon, s ktorým by bolo možné spájať právne následky v podobe skončenia pracovného pomeru. Žaloba je potom v tejto časti nedôvodná aj pre nesplnenie podmienok procesnej prípustnosti žaloby o určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d) CSP v spojení s § 77 ZP).

2.6. Odvolací súd skonštatoval, že správne výroku I. vo veci samej zodpovedá aj správny výrok II. o nároku na náhradu trov konania.

2.7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP a priznal žalovanému voči neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle ust. § 257 CSP nebolo dôvodné žalovanému priznať náhradu odvolacích trov neboli v okolnostiach prípadu zistené.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku.

3.1. Porušenie svojho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) videla žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) v prekročení viazanosti odvolacieho súdu zisteným skutkovým stavom, v procese hodnotenia dôkazov a v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. Odvolaciemu súdu vytkla, že na jednej strane považoval za postačujúci skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, na druhej strane tento v kľúčových bodoch posúdil inak a inak aplikoval § 71 ods. 2 Zákonníka práce. Nesúhlasila so spôsobom hodnotenia jej účasti na stretnutí FEAD dňa 16. 07. 2020 a namietla, že odvolací súd zmenil posudzovanie skutkového stavu bez bližšieho vysvetlenia.

3.2. Ako právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené dovolateľka vymedzila tieto štyri otázky: 1/ Koho možno podľa § 71 ods. 2 ZP pokladať za zamestnávateľa, ak dochádza k výmene štatutárnych orgánov, pre účely posúdenia, či zamestnanec pokračuje v práci s vedomím zamestnávateľa, ak je zamestnanec vymenúvaný a odvolávaný podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov? 2/ K akému okamihu je potrebné posudzovať vedomosť

zamestnávateľa podľa § 71 ods. 2 ZP o existencii pracovných pomerov zamestnancov na dobu určitú, ak dochádza k výmene štatutárnych orgánov podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov? 3/ Je možné spojenie „s vedomím zamestnávateľa“ podľa § 71 ods. 2 ZP vykladať tak, že zamestnávateľ si uvedomuje (je uzrozumený so skutočnosťou), že zamestnanec vykonáva prácu pre neho, napriek tomu, že dohodnutá doba pracovného pomeru tomuto zamestnancovi už skončila, alebo postačí, že zamestnávateľ o tom vzhľadom na okolnosti vedieť mal a mohol? 4/ Aký je vzťah zamestnávateľa k informácii (vedomosti) o tom, že zamestnanec pokračuje v práci?

3.2.1. Potrebu zodpovedania prvej a druhej dovolacej otázky odôvodnila dovolateľka tým, že súde nižších inštancií považovali za zamestnávateľa pre účely aplikácie § 71 ods. 2 ZP novovymenovaného riaditeľa žalovaného Mgr. R., hoci podľa dovolateľky oprávnenie oznamovať dovolateľke zmeny pracovného pomeru patrilo štatutárovi Mesta Prešov, ktorý jej uvedenú skutočnosť oznámil listom doručeným 16. 07. 2020 popoludní, až po tom, ako bol konfrontovaný dovolateľkou, teda po transformácii pracovného pomeru. Vedomosť zamestnávateľa o existencii pracovných pomerov zamestnancov na dobu určitú treba pri výmene štatutárnych zástupcov posudzovať ku dňu vymenovania alebo odvolania štatutárneho orgánu.

3.2.2. Vo vzťahu k tretej dovolacej otázke žalobkyňa argumentovala, že sa opiera o právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého by mohlo k transformácii pracovného pomeru na neurčitú dobu dôjsť iba v prípade vedomosti nového štatutára žalovaného o existencii pracovného pomeru dovolateľky na dobu určitú. Podľa názoru dovolateľky musí byť transformácia pracovného pomeru v zmysle § 71 ods. 2 Zákonníka práce podmienená aj tým, či nový zamestnávateľ podnikol všetky kroky pre zaobstaranie si všetkých potrebných informácií vo vzťahu k jeho zamestnancom a ich pracovným pomerom. Slovné spojenie „s vedomím zamestnávateľa“ podľa § 71 ods. 2 ZP treba podľa dovolateľky vykladať tak, že pokrýva aj situácie, kedy zamestnávateľ vedieť mal a mohol o existencii pracovných pomerov na dobu určitú.

3.2.3. Štvrtú nastolenú dovolaciu otázku označila dovolateľka za relevantnú preto, že podľa odvolacieho súdu pre zabránenie transformácie pracovného pomeru na neurčitú dobu bola rozhodujúcou len vedomosť Mgr. R.N., nie vonkajší prejav jeho nesúhlasu. Naopak, podľa dovolateľky o tom, že zamestnanec pokračuje v práci možno usudzovať najmä z vonkajších prejavov zamestnávateľa. Ak zamestnávateľ neprejaví navonok, že s ďalšou prácou zamestnanca nesúhlasí, je potrebné podľa žalobkyne konštatovať, že zamestnanec pracuje s vedomím zamestnávateľa.

4. Žalovaný vo vyjadrení dovolanie žalobkyne označil za nedôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu sú vecne správne, vychádzajú z dostatočne a správne zisteného skutkového stavu veci, správneho zhodnotenia dokazovania a správneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie aj odvolací súd zodpovedali na všetky relevantné otázky nastolené žalobkyňou a žalovaným; citoval bod 20. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a bod 65. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie aj výpoveď svedka Mgr. O. z pojednávania zo dňa 13. 07. 2022, svedkov N. K. a Mgr. N. R. zo dňa 19. 01. 2023 a zopakoval obsah v konaní vykonaných listinných dôkazov. Zdôraznil, že pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú končí uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý (§ 59 ods. 2 Zákonníka práce). Pracovný pomer sa teda môže skončiť nielen na základe právneho úkonu, ale aj na základe právnej udalosti, ktorou je kvalifikované uplynutie času. V takomto prípade sa pracovný pomer skončí bez toho, aby zamestnanec alebo zamestnávateľ museli vykonať určitý právny úkon smerujúci k jeho skončeniu. Aj pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 15. 07. 2020 priamo zo zákona uplynutím doby určitej, zánikom verejnej funkcie Mgr. N. R.; od 16. 07. 2020 žalobkyňa nebola zamestnancom žalovaného. K jednotlivým otázkam nastolených v dovolaní žalobkyňou (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) žalovaný upriamil pozornosť na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/35/2020 a uviedol, že žalobkyňou nastolené otázky nespĺňajú atribúty otázky právnej, ide o otázky skutkové. Navyiac odvolací súd sa s týmito otázkami vysporiadal v bode 21. napadnutého rozsudku (ktorý žalovaný spolu s bodom 22. odôvodnenia odvolacieho rozsudku odcitoval), kde poukázal na špecifikum tohto prípadu. V závere vyjadrenia žalovaný navrhol odmietnutie dovolania žalobkyne podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP uplatniac si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Dovolaiteľka v prvom rade označila za vadu zmätočnosti prekročenie viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Dovolací súd musí pripomenúť, že v dovolacom konaní nemôže preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení z dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porov. § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd).

8.1. Podľa § 383 Civilného sporového poriadku odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

Podľa § 384 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

8.2. Dovolaiteľka namietla, že súd prvej inštancie jej vedomosť o skončení pracovného pomeru vyvodil z nepriamych dôkazov (64. bod odôvodnenia prvoinštančného rozsudku), odvolací súd zdôvodnil, že aj keby žalobkyňa mala vedomosť o skončení jej funkcie a pracovného pomeru, ide o okolnosť nepodstatnú pre aplikáciu § 71 ods. 2 Zákonníka práce, pretože rozhodujúca je vedomosť zamestnávateľa o výkone práce zamestnancom. Podľa dovolateľky sa teda odvolací súd skutkovo zamerlal na posudzovanie iných skutočností ako súd prvej inštancie. Dovolací súd poukazuje na posledný riadok odseku 56. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku (účasť na uvedenej akcii musí byť minimálne s vedomím riaditeľa Mgr. N. R.) aj na prvý riadok bodu 58. (dokazovaním nebolo preukázané, aby

žalobkyňa s vedomím zamestnávateľa - žalovaného vykonávala prácu aj po 15. 07. 2020) aj na prvú vetu bodu 61. (Svedok R. vo svojej výpovedi poprel, že by sa žalobkyňa s jeho vedomím zúčastnila na pracovnom stretnutí FEAD dňa 16. 7. 2020, pričom žalobkyňa tvrdila opak), z ktorých vyplýva, že aj súd prvej inštancie rovnako ako odvolací súd skutkovo zisťoval, či žalobkyňa pokračovala po zániku jej pracovného pomeru vo výkone práce a či tak robila s vedomím zamestnávateľa. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že súde nižších inštancií vychádzali z rovnakých skutkových záverov, odvolací súd neprehodnocoval vykonané dôkazy ani skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, kedy by musel nariadiť pojednávanie vo veci samej.

8.3. Výhrady dovolateľky týkajúce sa hodnotenia jej účasti na FEAD dňa 16. 07. 2020 sú prejavom jej nesúhlasu, jej pohľadom, kritikou a polemikou so spôsobom riešenia prijatého súdmi bez uvedenia konkrétnej argumentácie smerujúcej k existencii vady zmätočnosti.

9. Žalobkyňa vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (okrem polemiky so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlasu s ich skutkovými zisteniami) namietla nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súde zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Argumentácia obsiahnutá v odôvodnení súdneho rozhodnutia by mala zakladať jeho presvedčivosť. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. 07. 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko).

9.1. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“

9.2. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozsudkov okresného aj odvolacieho súdu v posudzovanom spore zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia a vyplýva z nich aj vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Dovolateľka videla nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu iba v tom, že bez bližšieho vysvetlenia zmenil posudzovanie skutkového stavu. Ako už bolo uvedené vyššie, k takémuto procesnému postupu v konaní pred odvolacím súdom nedošlo. K

námietke dovolateľky, že sa súdy nevysporiadali s tým, koho bolo potrebné považovať z hľadiska § 71 ods. 2 ZP za zamestnávateľa, keďže žalobkyňa a Mgr. R. neboli v pozícii vzájomnej nadriadenosti a podriadenosti treba uviesť, že tento argument žalobkyňa nevzniesla v odvolacom konaní. Navyše, z odôvodnení rozsudkov je jasné, že zamestnávateľom žalobkyne bol žalovaný, ktorého štatutárnym zástupcom bol od 16. 07. 2020 (po ujatí sa svojej funkcie) Mgr. R.. Dovolacia námietka nedostatku (absencie) riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií nemôže z uvedených dôvodov obstať.

10. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojitosti s postupom okresného súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd pristúpil k prieskumu rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska existencie tvrdeného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno pritom odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP by dovolateľ mal a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

12. Dovolateľka nastolila štyri dovolacie otázky (viď bod 3.2. tohto dovolacieho rozsudku), ktoré považovala za právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

13. Pri prvej dovolateľkou nastolenej dovolacej otázke - Koho možno podľa § 71 ods. 2 ZP pokladať za zamestnávateľa, ak dochádza k výmene štatutárných orgánov, pre účely posúdenia, či zamestnanec pokračuje v práci s vedomím zamestnávateľa, ak je zamestnanec vymenúvaný a odvolávaný podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov? - a dovolateľkou navrhutej odpovedi, že ide o primátora mesta dovolací súd konštatuje, že takto položená právna otázka nebola predmetom posudzovania okresného súdu ani súdu odvolacieho (v odvolaní nebola nastolená), teda okresný ani odvolací súd svoje rozhodnutia nezaložili na určení osoby štatutárneho zástupcu žalovaného v prípade jeho výmeny a už vôbec neriešili otázku, či je štatutárnym zástupcom žalovaného jeho riaditeľ, alebo primátor zriaďovateľa.

14. Druhou dovolacou otázkou sa dovolateľka pýtala na okamih, ku ktorému je potrebné posudzovať vedomosť zamestnávateľa podľa § 71 ods. 2 ZP o existencii pracovných pomerov zamestnancov na dobu určitú, ak dochádza k výmene štatutárných orgánov podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov; za správnu považovala odpoveď, že ide o deň vymenovania alebo odvolania štatutárneho orgánu. Dovolací súd ustaluje, že ani túto otázku súdy nižších inštancií neriešili, pretože v súdnom spore nedošlo k výmene osoby štatutárneho zástupcu žalovaného, teda k jeho odvolaniu, alebo vymenovaniu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a bolo nesporné, že Mgr. R., ktorý vykonával funkciu riaditeľa žalovaného pred žalobkyňou nebol z postu riaditeľa odvolaný, ale bol dlhodobo uvoľnený na výkon verejnej funkcie prednostu okresného úradu, po odvolaní z ktorej opätovne nastúpil do práce u žalovaného dňa 16. 07. 2020 na svojom pôvodnom pracovnom mieste (z ktorého pred nástupom do funkcie prednostu nebol odvolaný tak, ako podľa výsledkov vykonaného dokazovania z pozície riaditeľky žalovaného nebola odvolaná ani žalobkyňa). Aj doba trvania pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného bola po poslednej zmene jej pracovnej zmluvy vymedzená „do návratu Mgr. N. R., ktorý je dlhodobo uvoľnený na výkon verejnej funkcie“. Iba na doplnenie nad rámec uvedeného dovolací súd upriamuje pozornosť na fakt, že zákon ani štatút

žalovaného nevy vymedzuje hodinu, ktorou sa mal/ujal Mgr. R. plnenia svojich pracovných povinností u žalovaného, ale je relevantné, že to urobil deň nasledujúci (16. 07. 2020) po dni, ktorým bol odvolaný z funkcie prednostu okresného úradu (15. 07. 2020).

15. Treťou dovolacou otázkou sa dovolateľka pýtala na možnosť výkladu spojenia „s vedomím zamestnávateľa“ podľa § 71 ods. 2 ZP spôsobom, že zamestnávateľ si uvedomuje (je uzrozumený so skutočnosťou), že zamestnanec vykonáva prácu pre neho, napriek tomu, že dohodnutá doba pracovného pomeru tomuto zamestnancovi už skončila, alebo postačí, že zamestnávateľ o tom vzhľadom na okolnosti vedieť mal a mohol? Na vysvetlenie uviedla, že podľa jej názoru transformácia pracovného pomeru v zmysle § 71 ods. 2 ZP musí byť podmienená aj tým, či nový zamestnávateľ podnikol kroky, aby si zaobstaral všetky potrebné informácie vo vzťahu k jeho zamestnancom a ich pracovným pomerom. Aj pri tejto dovolacej právnej otázke (hoci ju dovolací súd s poukazom na § 124 CSP posudzoval aj podľa jej obsahu v spojení s predmetom sporu) platí, že od jej vyriešenia nezáviselo rozhodnutie v spore, pretože v súdnom konaní súdy nižších inštancií nedospeli k záveru o existencii nového zamestnávateľa žalobkyne. Naopak, predmetom celého konania bolo skúmanie, či sa pracovný pomer žalobkyne uzatvorený so žalovaným na určitú dobu skončil uplynutím tejto doby (§ 71 ods. 1 Zákonníka práce), alebo žalobkyňa ako zamestnanec pokračovala po uplynutí dohodnutej doby s vedomím zamestnávateľa (toho istého, nie nového) ďalej vo výkone práce, v dôsledku čoho (by) sa pracovný pomer zmenil na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas, ak sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak (§ 71 ods. 2 Zákonníka práce).

16. Poslednou dovolacou otázkou „Aký je vzťah zamestnávateľa k informácii (vedomosti) o tom, že zamestnanec pokračuje v práci?“ sa dovolateľka podľa jej vysvetlenia v 14. bode dovolania pýtala v podstate na to, či zamestnávateľ musí svoj nesúhlas s výkonom práce zamestnanca po uplynutí určitej doby, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, prejavíť aj navonok. Relevanciu takto položenej otázky odvodila žalobkyňa od toho, že podľa odvolacieho súdu rozhodujúcou na zabránenie transformácie pracovného pomeru na neurčitú dobu bola len vedomosť Mgr. R. (o žalobkyňou tvrdenom plnení pracovných úloh po uplynutí dohodnutej doby trvania jej pracovného pomeru, pozn. dovolacieho súdu). Dovolací súd poukazuje na 19. bod odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý uviedol: „Pre záver o pokračovaní v práci s vedomím zamestnávateľa postačuje, že o ďalšom výkone práce zamestnanca vedel akýkoľvek vedúci zamestnanec, ktorý je zamestnancovi nadriadený, napríklad najbližší nadriadený vedúci zamestnanec, bez toho, aby mu v tom zamestnávateľ (člen štatutárneho orgánu alebo iný nadriadený vedúci zamestnanec) zabránil. V prípade, že o ďalšom výkone práce najbližší nadriadený vedúci zamestnanec zamestnávateľa nevedel, k prekvalifikácii pracovného pomeru z doby určitej na čas neurčitý nedôjde“. V 20. bode odôvodnenia potom odvolací súd uviedol: „Podľa názoru odvolacieho súdu, podmienka vedomosti zamestnávateľa (jeho najbližšieho nadriadeného zamestnanca), že jeho zamestnanec pokračuje po uplynutí doby, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, vo výkone práce spočíva tiež v tom, že zamestnávateľ si uvedomuje (je uzrozumený so skutočnosťou), že zamestnanec vykonáva prácu pre neho, napriek tomu, že dohodnutá doba pracovného pomeru tomuto zamestnancovi už skončila. To v danej veci preukázané nebolo, nakoľko z dokazovania možno vyvodíť len záver, že svedok Mgr. R. (správne má byť R., pozn. dovolacieho súdu) mal poznatok o účasti žalovanej (správne má byť žalobkyne, pozn. dovolacieho súdu) na porade k FEAD-u, nie však súčasne aj o tom, že na predmetnej porade bude žalobkyňa zastupovať žalovaného (t. j. vykonávať prácu pre žalovaného).“ Z uvedeného teda vyplýva záver odvolacieho súdu, že svedok R., ktorý sa dňa 16. 07. 2020 ujal plnenia pracovných povinností u žalovaného ako jeho riaditeľ, disponoval vedomosťou o účasti žalobkyne na uvedenej porade, nie však vedomosťou o tom, že na tejto porade bude pre žalovaného vykonávať prácu. To potom znamená, že súdy neriešili otázku, či štatutárny zástupca žalovaného zamestnávateľa musel/nemusel prejavíť aj navonok svoj nesúhlas s výkonom práce zamestnanca po uplynutí doby, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý.

17. Zhrnúc body 13. až 16. tohto rozsudku dovolací súd rezultuje, že ani jedna z dovolateľkou nastolených právnych otázok nie je v prejednávanej veci z hľadiska § 421 ods. 1 CSP relevantná, pretože od žiadnej z nich nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v časti, v ktorej dovolateľka namietla nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP by dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdení existencie vady znátočnosti, ktorá by bola porušením práva dovolateľky na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), naplnenie ktorého dovolací súd nezistil, však dovolací súd dovolanie ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

19. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd prisúdil voči neúspešnej žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.